

Släktföreningsmöte i Port Hadlock 6-8 augusti 2004

Foto: Jacob Lalander

Det var det här som vi missade, vi som inte åkte till Port Hadlock, Wa.

Här kan ni läsa Jana, Jacobs och Jan-Erik Lalanders berättelse om det enormt gästfria och generösa Släktföreningsmötet där John Shold 94 år var den självklara huvudpersonen.

Ni kan också läsa Scott MacFarlanes välkomsttal och få en inblick i släktens liv.

Släktmötet i Port Hadlock, Wa 6-8 augusti 2004

Foto: Jacob Lalander

Gladys och Kathy Maxim tillsammans
med Jan-Erik Lalander

Foto: Jacob Lalander

Utsikt från familjen Dodds hus

Till släktmötet i Port Hadlock i staten Washington, USA hade jag, Jan-Erik Lalander Jacobgrenen, inte anmält mig. Jag tyckte att det blev ganska dyrt under högsäsong för en gammal pensionär. Visserligen skulle döttrarna Mia och Jana dit, men de bor i USA och vår son Jacob i Lettland hade också anmält sin närvaro. Jacob deltog i det förra mötet 1992, det hölls på samma plats.

Men så helt oväntat skickade Juanita Foust i Maryland genom sin dotter Julie Heizer en flygbiljett till mig. Jag har väl aldrig varit med om en sådan generositet! Juanita och hennes man var här för många år sedan. Inga släktingar från Sverige hade anmält deltagande i detta släktemöte. Kanske tyckte de att någon skulle representera gamla landet. Jag var den enda deltagaren. Förra gången var vi svenskar bättre representerade, då deltog 13 personer. Det var förutom Jacob även Birgit Nyström; Ingegerd och Erland Johansson med dotter Lena och son Jimmy; Erlands kusin Jan Eric Johansson med hustru Inger liksom kusin Kurt Johansson med hustru Anna-Lisa; samt Iris, Ulf och Staffan Wiklander.

Överlycklig över att möjligheten att kunna åka och att få träffa dem alla hade kommit som en skänk från ovan satte jag fart. Jag köpte fem släktböcker av Jan Leijd för 50 kr stycket, slängde dem i resväskan och drog iväg till Arlanda. Det var meningen att jag skulle åka British Airways via London till Seattle, men de hade inte fått in några flygmaskiner från London på morgonen och kunde då alltså inte få iväg några resenärer. Där stod jag, tillsammans med några busslastar japaner i raka led och formation knuffandes höga väskor på fyra hjul sakta framåt och ett fotbollslag bakom mig, alla väntandes på besked av den stackars kvinnan bakom disken.

Så småningom fick jag besked och då visade det sig att jag skulle göra en sväng först via Helsingfors. Efter att ha trampat runt där på björkparketten någon timme, hamnade jag på ett Finnairplan till New York - i Business Class. Man kan förmoda att det var som kompensation. Där fick jag varma servetter att torka lortiga händer med inför varje måltid och gott om plats för benen. Jag hade fönsterplats som gav fin utsikt och efter Island var det molnfritt. Långt där

neres såg jag båtar och isberg och längs Grönlands ostkust kunde man i detalj se alla höga berg och jöklar.

Det var klar sikt även vid Cape Cod sydost om Boston och man såg också Newport. Över Long Island var det som att flyga varmluftsballong. Man såg tydligt järnvägen som går genom potatisböndernas fält och vid Hamptons badstränder var det mycket folk. Vi gick ned för landning mot Kennedyflyg-platsen över Far Rockaway. Där köpte jag min första bil i min ungdom 1948. Det var en 1935 La Salle cabriolet med svärmorslucka för 295 dollar. Många år senare såldes den i Ohio med stor saknad då min blivande fru Minerva från Ohio och jag reste till Sverige. På Kennedyflygplatsen fick man traska i långa korridorer till en lång kö för immigrationskontroll där man inspekterade våra ifyllda blanketter. Men det var ju nästan två timmar till nästa plan med American Airlines till Seattle, så det hann jag med.

Enligt den ursprungliga biljetten skulle jag ha landat tidigt på eftermiddagen i Seattle, men nu blev det efter klockan ett på natten. Jag hade tänkt ta bussen till färjorna över Puget Sound, men inga färjor går mitt i natten. I stället hade Juanita Heizer Foust sänt två unga släktingar att möta mig, det var hennes sondotter Jodi Heizer och Chris Shold. De hade varit i Seattle under dagen och dröjde kvar vid flygplatsen. De är gamla bekanta eftersom han går på US Naval Academy i Annapolis i Maryland och Jodi sista året på High School i närheten. Stiliga representanter för släkten. Efter ett par timmars bilresa förbi Poulsbo kom vi till Sholds hus i Port Hadlock.

Juanita Heizer Foust är dotter till John Shold som är 94 år gammal. John har varit fiskare med stor båt. Han gick oftast upp mot Alaska mellan Vancouver Island och fastlandet i Canada. Hans broder Walter var ofta med och de fiskade huvudsakligen lax.

Skol-Märit från Vikböle gifte sig med Johan Gunnarsson Sköld och fick tre barn i Åre innan flytten till USA. Johan föddes i Sää (Detta är en korrigerig av den uppgift som finns i Släktboken - red anm.). Soldatnamnet Sköld fick han i det militära, han var som ung anställd i armén och fick hand om kungens hästar. Det var kungen som kallade honom Sköld eftersom han var ett bra skydd. Namnet Sköld blev Shold i USA, för på våren 1889 utvandrade Johan till Amerika och där köpte han mark i Poulsbo. Han uppförde först ett litet sågverk för att kunna få timmer till det hus i två våningar som han byggde. Detta hus finns kvar.

Foto: Jacob Lalander

Foto: Jacob Lalander

Ett av de hus som Johan Gunnarsson Sköld byggde Steve Maxim, John Shold, Gladys Maxim, Kenneth Shold

Skol-Märit med sönerna George och Jacob och dottern Amanda kunde resa över 1892 och det blev början till Shold-släkten i USA. John Shold som nu är 94 år, är äldste son till George.

Yngste sonen Kenneth som är född 1923, bor nedåt Columbiafloden där han var chef - kemist - vid ett pappersbruk i närheten. Endast dessa två av de fem syskonen är ännu i livet.

Johns hus har alltid varit ett öppet hus. Folk kommer ofta dit för en pratstund såväl släktingar som gamla bekanta. Jag fick bo i detta hus tillsammans med Juanita och hennes (andre) man Clifford Foust. Juanitas dotter Julie och sonen Johns familj bodde i en före detta liten frikyrka i andra änden av kvarteret. Sedan tillstötte Juanitas halvsysster DeeDe Steele med familj och barnbarn med egen husbil.

Ett intensivt matlagande hade redan börjat när jag så småningom kravlade mig upp. Framåt kvällen blev det mottagning med mycken mat, både i Johns hus och i huset nedanför där Johns sondotter Trisha Miller bor. Senare bars all mat ned till det nedre huset eftersom de flesta hade sökt sig dit.

Jan-Erik, Jana, Mia och Jacob Lalander

Dit kom mina barn Mia från Boston, Jacob från Riga och Jana med sambo John från Berkeley vid San Francisco där de samlats innan resan hit. De hade hyrt bil på Seattles flygplats. De fick egen nyrenoverad lägenhet hos Debbie och Jim Dodd en liten bit längre långt bort.

Under förmiddagen var det utflykt med John Shold och Cliff Foust, först till Dukes (Johns son) grustag och betongindustri. Han har ett tiotal stora roterbilar som levererar betong. Sedan besåg vi en del byggprojekt som utförts av Sholdar. Cliff som skrivit en del böcker och fortsätter därmed efter pensioneringen från universitetet hade just läst en bok om skonaren "Pride of Baltimore", en kopia av de skepp som på 1800-talet byggdes i Maryland och som besökte Stockholm en gång och som senare förläste utanför Floridas östkust. Han hade fått veta att en av de överlevande fanns i Port Townsend någon timme norr om Port Hadlock. Dit åkte vi och fann mannen och hans familj ombord en stor segelbåt som han hade för charterverksamhet. Efter en stunds samtal där, for vi sedan ut till Fort Worden som ligger på udden mot inloppet till Pudget Sound. Där var mycket turister, det är något som gäller för hela Olympic halvön.

Lördag - festdag

Debbie Dodd och Jeanne Shold (Dukes fru) arbetar med förberedelserna till middagen hela dagen och matlagningen pågår i flera hus - även för picknicken på söndag. Det syntes verkligen att Debbie och Jeanne liksom Juanita Faust och DeeDe Steele hade lagt ner hela sin själ och sitt hjärta i allt de planerat inför helgen. Debbie hade kokat björnbär- och hallonsylt så det räckte till syltburkar för alla. Dessutom hade hon och Jeanne gjort små lavendelpåsar

som vi fick ta med oss hem. Det finns stora planteringar av lavendel i området, men Debbie hade plockat och torkat blommorna från sin egen trädgård.

Vi andra får åka med Jim Dodd ner till Poulsbo vid Hood Canal som är en norskdominerad liten hamnstad. Vi stannar vid det lilla kapellet Breidablik som Johan Gunnarsson Sköld hade byggt. Där är Märit och John begravda liksom många andra svenska och norska invandrare.

Ett stycke norr om vägen går en dalgång där John byggde huset 1890 på en tomt som hade skog och åkermark motsvarande ett mindre hemman. John blev känd som "hästdoktor" och för att han sålde telefonstolpar. Märits halvbror Sven Lalander kom ju senare över och byggde ett hemman någon kilometer närmare Poulsbo. George Shold flyttade senare till Irondale nära Port Hadlock, men Sven Lalanders familj blev kvar i området. Även denna gård finns kvar men är inte längre i släktens ägo. Vi hann även med att besöka Port Gamble.

På kvällen var det middag på ett konferenshotell. Debbie, Jeanne, Juanita och DeeDes omtanke lyste igenom även här. De hade dekorerat borden i restaurangen med solrosor och andra sommarblommor och lagt gula och blå dukar under. Det var livligt, gemytligt och gott om skratt här liksom under hela helgen. 87 personer deltog i middagen. Flera personer höll fina tal där de berättade om sina resor till Sverige och tidigare besök på släktmöten. Vi verkligen trivdes tillsammans och det är fantastiskt att så många av oss är släkt.

Foto: Jacob Lalander

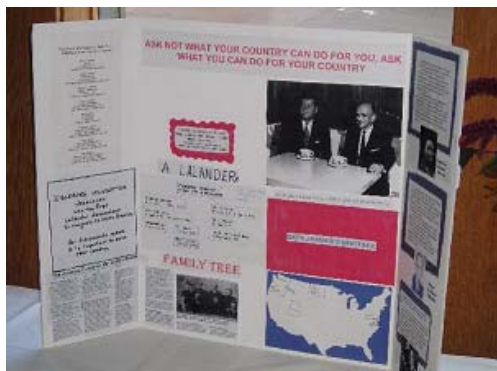
Kathy Maxim Baze med familj och Steve Maxim

Foto: Jacob Lalander

Debbie och Jim Dodd

En mycket trevlig idé var den att man inbjudit alla att ta med fotografier. Det blev intressanta utbyten när de olika familjerna ställde ut sina fotografier och några hade även gjort omfattande släkttavlor. Det framgick att några släktingar hade utvandrat så tidigt som 1871 till North Dakota.

Familjen Verner Lalander Johnsons släkträd

Mannen till vänster på bilden är president John F Kennedy
Mannen till höger på bilden är Dean Lalander Johnson (?)

Foto: Jacob Lalander

De släktböcker som jag tagit med mig blev ett mycket uppskattat inslag. De bytte händer ofta under helgen och Jana hjälpte till att översätta här och där. Jag rekommenderar alla som någon åker dit att ta med sådana. Frakten per post är alldeles för dyr och lagret i USA är slut.

Foto: Jacob Lalander

I mitten Kenneth, Duke (stående) och John Shold

Foto: Jacob Lalander

Mamma Mary Bay född Norman i mitten med
döttrarna Courtney och Kirstyn

Söndag - den stora picknickdagen vid Shold Beach.

Duke Shold har byggt ut det klubbliktade huset nere vid stranden ytterligare med terrasser och ett utomhuskök. Han och Jeanne kommer att flytta dit. Aldrig har jag sett så mycket mat och så vällagad mat. Krabbor drogs upp ur havet intill och kokades på stranden. Här var vi mellan 110 och 120 personer - alla med god aptit. Allt detta bekostat av familjerna runt omkring.

Efter maten fick vi åka med Steven Maxim mot Poulsbo och titta närmare på de ursprungliga gårdarna vid Breidablik och även den gård där hans mamma Gladys växte upp. Vi besökte även Stevens bondgård.

Något som vi återkommer till, när vi pratar om dessa fantastiska dagar, är hur otroligt gästvänliga alla är.

Måndag - hemresa

Det roliga är slut, men inte för oss. Vi åkte under måndagen utefter norra kusten av halvön genom Sequim och Port Angeles. Där går det färjor till Victoria på Vancouver Island. Sedan åkte vi genom skogar, höga berg och sjöar till "Regnskogen" med de jättestora träden. Där vandrade vi hela dagen i denna otroliga växtlighet på stigar upp mot Mount Olympus. Väl tillbaka i Port Hadlock var det dags för middag hos Debbie och Jim och samtal om släkt och den fantastiska helgen. Nästa dag började vi resan med bil mot Columbiafloden och utefter den fantastiska kusten i Oregon och Kalifornien. Den resan tog fyra dagar längs väg 101 som går genom klippor och sanddyner och stora Redwood skogar där vi även körde igenom några träd. När vi tittade till höger såg vi sjölejon och annat spännande och hade en hisnande utsikt över Stilla havet.

Jacob och Jan-Erik Lalander Foto: Jana Lalander

I San Francisco stannade jag fyra dagar med studiebesök på en stor bilfabrik, fängelseön Alcatraz och diverse museiskepp. Sedan flyg med Southwest (Ryan Airs förebild) tillbaka till Seattle för hemresan.

Återigen hade jag tur med vädret, det var helt klart ända upp mot Washington State. Alla höga snötäckta vulkanberg syntes tydligt och kusten som vi hade åkt utefter kunde jag nu betrakta från ovan. Jag såg Mt St Helen som nu har utbrott liksom stora Mt Rainier vid landningen. Den här gången gick resan planenligt hem direkt med British Airways.

Jana och Jan-Erik Lalander hittar du på sidan 210 i Släktboken

Jacob Lalander kompletterar här reseberättelsen

Min resa sammanföll ju med pappas till stor del, och jag mellanlandade i New York och var där några dagar själv. På vägen dit mötte jag på Arlanda, Karl Arne Nyström med familj, som just varit och rest i USA. De kom hem med den flygmaskin jag skulle resa ut med.

I New York besökte jag släktingar både på min mamma Minervas sida men också på Lalandersidan. Det var familjen Cornell, våra tremänningar som bor i NY trakten. De hade samlat släkten till en så kallad Cook Out i Carmel, norr om NY, så jag fick träffa dem allihop. I övrigt innehöll min NY vistelse besök på Broadway Showen "42:nd Street" i gammal god amerikansk Show Business stil, besök på Ellis Island där många släktingar säkert anlänt en gång i emigrantmottagningen. Vidare var jag på Brighton Beach i Brooklyn, och på Coney Island, där förryskningen var intressant att se för mig som jobbar i Riga. Endast svarta talar engelska på gatorna och stranden där, de vita talar antingen ryska eller spanska.

För att nämna några ord om Släktföreningsmötet i Port Hadlock så var det till min stora glädje många av dem där som jag lärde känna under det förra mötet 1992. Då tog Gladys Maxim och hennes familj väl hand om mig liksom Lorraine Molzahn med man och Doris Dustin som är Debbie Dodds mamma, och kusin med Lorraine. Även Carol Lovos, Lorraines syster, hjälpte mig med att bland annat att köra mig till olika ställen. Doris har ju gått bort, liksom Lorraines man Elmer Molzahn, men i övrigt var alla där i somras. Många nya ansikten var det också, det är trevligt att få möjlighet att lära känna fler. Vädret var lika fint på strandpicknicken nu som det var förra gången. Det som särskilt förtjänas att nämnas är allas gästfrihet och den trevnad alla spred i Port Hadlock. Det är mycket trevliga släktingar vi har i nordvästra USA.

Jacob Lalander tillhör Jacob-grenen och du hittar honom på sidan 210 i Släktboken.

Welcome! Välkommen!

..... så började Scott MacFarlane sitt välkomsttal. Här kan ni läsa mer.....

Foto: Jacob Lalander

Sherianne Caldwell och mamma Lorraine Molzahn tillsammans med Scott MacFarlane och hans sambo Brenda Mattson

This spring 2004 at least two boys and one little girl Grace, were born in our Shold and Lalander clan. As for the little boys they are armlength relatives, but in truth, not armlength, not second cousins, not third cousins, but one generation further down the line. No, in reality they are nearer.

When I was 17, my Swedish granma, Amanda Shold Lovos, was 90 years young, but she was very proud that her grandson was going to be an exchange student in the country where she was born. She was, quietly, the kind matriarch of our family.

Her first born nephew, her brother George's son, John Shold, is here with us tonight. John is 94 years old now. He is now, quietly, the kin patriarch of our family. These reunions make our matriarchs and patriarchs more proud than we can know.

Thank you very much, John, min mormors brorson. Tack så mycket. Thank you for being our host here again. When I say, "thanks again", to John Shold, I mean that we were here in this very same place a dozen years ago. Here is where I met Lena Johansson who was seventeen. I also met her father Erland, who is my age and many other Johanssons from Jämtland who had travelled so far to that family reunion in 1992.

It was crazy, but one year later in 1993, Lena Johansson came back to the U.S. as an Au pair. What was really crazy is that, as big as America is, she ended up in the same little town in the Columbia River Gorge where I was living at the time. It's not always easy being so far from home, living with a foreign family with foreign customs. I remember how Lena loved having a place with relatives where she could hand out and feel comfortable. My son, Jacob, like Lena's own brother, Jimmy, was about three years younger than she was. Just before Christmas, we even had our small celebration with Lena wearing a wreath with lit candles above her head. She was our blonde Saint Lucia. We sang Sankta Lucia and celebrated with our own little Sankta Lucia Fest.

It was much the same for me when I was 18 and in Sweden. I was blond like Lena, but, mercifully, and possibly because no one ever mistook me for a female or a saint, I was never asked to be a Saint Lucia. But by the Christmas holidays, I did need a break from my exchange student family. Thankfully, I had my Lalander relatives to spend the holidays with. Jan-Erik, Mia, Jacob and Jana Lalander are with us tonight. Mia was my age at the time, although you can see she's much younger now. Jana was nine years old and their brother, Jacob, was 14. They actually treated me just like I was a brother. When Jacob beat me at chess, I was humiliated to lose to a 14 year old. Decades later when I learned he was the President of a division of a Swedish company, I finally got over the chess loss. I'm a little slow, but I finally figured out that he must have been pretty smart, after all.

Mia, Jana, Jacob? Kommer ni ihåg när jag lärde mig att åka skidor i Åre? Jag var duktig, eller hur? I'm asking Mia, Jacob and Jana if they remember when I learned to snow ski in Åre, the village in Jämtland where my grandmother Amanda was born in 1883. All three of these Lalander kids were very good skiers, and yes they treated me like a brother. I was brand new skier during the Christmas holiday break and the ski slopes in Åre are very steep and there were no bunny slopes for innocent beginner like I was. Immediately, I got going too fast and landed on my head. Do you think they stopped to brush me off? No. When I got up, more determined than ever to figure out how to use those skis, I only managed to veer out of control again. Do you think they showed great concern? No: Like true siblings, they stood below me laughing their heads off. Man, I was righteously upset, but by Easter break, a few dozen falls later, and lucky I hadn't broken my neck, my style was nothing to brag about. Yet, like a true teen, I figured out how to go fast, really fast. Eventually, and this came later, I even learned how to stop. But seriously, just as Lena appreciated my family, I very much appreciated how Jan-Erik and Minerva Lalander welcomed me into their family.

Mia, Jacob and Jana, tack att ni var liksom syskon. Till Jan-Erik som hade mycket tålamod med mig, ett stort tack också. Och Minerva ska jag inte glömma bort, för hon var alltid så snäll och omtänksam mot mig. Even though Jan-Erik's family all speak better English than I speak Swedish, I'm thanking them this way anyway.

Syskon - that means "sibling" in Swedish. Släkt means "relative". When I sat down to write this welcome, I was struck by how interconnected the world really is. Lena Johansson, who I tried to treat like a daughter when she was here, just had a baby boy. My son Jacob Andrew and his wife Emily are sitting over there with their new baby son.

Marit and John Shold came to America in 1892 with three children: George, Jacob and Amanda. They had a fourth child, Andrew, who was born here. When I was in Sweden, my Great Uncle Andrew sent me the money to buy those snow skis. In giving me this present, I'm thinking he was demonstrating one of those wry Scandinavian senses of humour. Except for Andrew, a most wonderful man who had no children, a healthy share of the local Americans with us today are the offspring of George, Jacob and Amanda Shold. Andrew's memory carries on through my son Jacob Andrew, his new son Liam Andrew and Andrew Dodd, another Shold and Lalander relative.

Everything is interrelated on this planet. Erland Josefsson is a new morfar. Lena is mother and Erland is the mother's father - Grandpa Erland, in Swedish, is morfar. Amanda Shold Lovos was my mormor - my mother's mother. As for my mother Carol Lovaas, I think it would have made far more sense if she had insisted on a more Scandinavian name for me. With a Swedish mormor, a Norwegian morfar, and a Danish farmor, I think the name Scott Duncan

MacFarlane is a bit lopsided. (And even though the Scottish bagpipes keep playing next door...). Since I am now a farfar, father's father, I'm thinking about changing my last name. To be more Swedish, I'm thinking of changing my name to MacFarfarlane.

So thank you, our long distance American relatives and our Swedish släktingar for coming so farfar to visit us. It would have been morfar for us to see you. We are farmor glad you came to visit us this time. Välkommen. And mormor thanks to all those local Sholds, Debbie and Jim Dodd and Jeanne and Duke Shold especially, for opening up their homes and beach to us. Thank you for sharing this magnificent place with our extended family.

There is a popular lullaby in Swedish called Vaggvisa, written in the 1790's by Carl Michael Bellman. One of the verses is about how important the fleeting moments are, moments not unlike a special family reunion such as this one here:

En gång, där en källa flöt förbi en skyl i rågen stod en liten gosse söt och spegla sig i vågen. Bäst sin bild han sig så skön uti böljan, klar och grön, strax han intet såg'en	One time where the streamlet flows near shocks of rye all golden a little boy held his pose his own sweet face beholden to the mirror among the reeds until the wave, clear green, recedes his image suddenly stolen.
--	---

When Lena's son and Grace and my grandbaby are John Shold's age, let's all hope they can sit with their kin at a wonderful family reunion on Shold's Beach or near those ski slopes in Åre and look back at a host of grand, slippery reflections of life.

Thanks so much for being here!
Tack så mycket och välkommen!

Scott MacFarlane finner du på sidan 206 i Släktboken.

Våra amerikanska släktingar

Adresser till representanterna i USA.

Debra Dodd, 91 Market Street, Port Hadlock, WA 98339
Tel: +1 360 385-3824. E-mail: djdodd@cablespeed.com

Jacqueline "Jacquie" Pearson Lamer (redaktör) 29342 State Highway U, Maryville, MO
66468
Tel: +1 816 561-98 02. E-mail: jplamer@mail.nwmissouri.edu

Harold Pearson, 1425 Palm Valley Dr East, Harlington, TX 78552 - vice ordförande (USA)
Tel: +1 956 423-7738. E-mail: HRPear@aol.com

Scott MacFarlane E-mail: scottmacfarlane@hotmail.com